ЈОШ ЈЕДНА ГОДИШЊИЦА БОМБАРДОВАЊА СЦГ

Дужности и (о)сећања

Има то-ме већ се-дам го-ди-на.

Да је де-те, у шко-лу би нај-е-сен по-шло.

Сва-ке по-след-ње де-ка-де мар-та над на-шим гра-до-ви-ма (у на-шим гла-ва-ма, у на-шим ср-ци-ма) про-ло-ме се зло-коб-не си-ре-не у но-ћи.

Сва-ко-га мар-та Ха-ви-јер Со-ла-на из-го-ва-ра ре-чи: „Ве-че-рас у 19 са-ти из-дао сам на-ре-ђе-ње за по-че-так ма-сив-них ва-зду-шних уда-ра на Ср-би-ју и Цр-ну Го-ру.” По-ла са-та ка-сни-је екран се за-там-њу-је, на трен не-ста-је стру-је, од-је-ку-ју пр-ве ра-зор-не екс-пло-зи-је у ком-ши-лу-ку.

Сва-ко-га мар-та ма-јор Зо-ран Ра-до-са-вље-вић сто-ји у тај-ном цен-тру за ве-зу и слу-ша глас: „Не-при-ја-тељ-ске еска-дри-ле, ви-ше сто-ти-на ле-те-ли-ца, ушле су из свих пра-ва-ца у ва-зду-шни про-стор над на-шом зе-мљом. Ве-ли-ка гру-па њих упра-во се

одва-ја и за-у-зи-ма курс ка Бе-о-гра-ду. По-сту-пи-те по при-мар-ном пла-ну за од-бра-ну Отаџ-би-не. Сре-ћ-но!” Ма-јор из-ла-зи, у хо-ду до-те-же опа-сач, и за-пу-ћу-је се ка скри-ве-ним „ми-го-ви-ма”. Та-мо, у јед-ном кут-ку Пр-ве Рав-ни-це, за-ти-че тро-ји-цу ко-ји тај-но по-ста-вља-ју ра-дио-ло-ка-то-ре, ка-ко би на-па-да-чи-ма омо-гу-ћи-ли да већ у пр-вом уда-ру оне-спо-со-бе срп-ску Рат-ну ави-ја-ци-ју. Офи-цир ва-ди ре-вол-вер и без тре-на за-др-шке пре-су-ђу-је им она-ко ка-ко су мла-ди ма-јо-ри од-у-век пре-су-ђи-ва-ли за из-да-ју. За-тим па-ли мо-тор и још јед-ном се ди-же та-мо ода-кле се ни-ка-да не-ће вра-ти-ти.

Сва-ко-га мар-та ма-ла Ми-ли-ца Ра-кић ги-не на сво-јој но-ши, у свом ку-па-ти-лу, у сво-јој Ба-тај-ни-ци. Да та-да није би-ла погођена, да-нас би била... Сва-ко-га мар-та из поднебесја стижу нам исти они масакри у цен-тру ру-дар-ског Алек-син-ца, на ни-шкој пи-ја-ци, у ма-ле-ној Сур-ду-ли-ци и на толиким другим знаним и незнаним местима. Пре-бро-ја-ва-мо сахране након сатански хладних удара на Вар-ва-рин-ски мо-ст, на пут-нич-ки во-з у Гр-де-лич-кој кли-су-ри, крај по-ро-ди-ли-шта у Ви-ше-град-ској, у цен-тру пре-сто-ни-це.

ВЕРОВАТИ СОПСТВЕНОМ СРЦУ

Сва-ко-га мар-та из-но-ва нам се де-ша-ва све оно што се зби-ва-ло у тих 78 да-на ду-ге европ-ске но-ћи. Ма-ло ко још пам-ти тач-не да-ту-ме тих до-га-ђа-ја, али нам сва-ко-га мар-та сви они, као је-дан, про-ђу кроз кр-во-ток, кроз ду-шу, и протресу темеље бића.

Те-шко да по-сто-ји не-ко здра-во-у-ман у овој зе-мљи ко та-да не зна шта осе-ћа. И шта, осе-ћа-ју-ћи, ми-сли о све-му то-ме. Ма-ни-те се зва-нич-них активиста, портпарола, сци-јен-ти-ста, и њи-хо-вих „апа-ра-ту-ра” за ја-ло-во пре-жва-ка-ва-ње пра-зни-не, њи-хо-вих ме-то-да за об-ли-ко-ва-ње пра-зно-сло-вља. Не-мој-те се сти-де-ти сво-јих (о)се-ћа-ња. Сво-је све-сти да смо тог про-ле-ћа били на друкчијем нивоу историје, јед-ном но-гом у ме-та-и-сто-риј-ском, гур-ну-ти на са-му гра-ни-цу ду-бо-ког ре-ли-ги-о-зног ис-ку-ства.

Му-дри Бер-ђа-јев нас учи: „Чо-век схва-та не-што са-мо он-да кад се ми-сао про-жи-ма осе-ћа-њи-ма и по-кре-ће це-ло људ-ско би-ће.”

Сва-ко-га мар-та ми не-по-гре-ши-во *осе-ћа-мо*, да-кле *зна-мо*, исти-ну. По-гле-да-мо се у очи са сво-јим пра-вим при-ја-те-љи-ма из Евро-пе или Аме-ри-ке, из Ру-си-је или Ки-не, из Грч-ке или Бу-гар-ске. Ма-ло њих успе-ва да из-др-жи тај по-глед, не за-то што их у на-шим зе-ни-ца-ма че-ка за-слу-же-ни пре-кор, већ за-то што пре-по-зна-ју сли-ке ко-је ми та-мо, и не-све-сно, чувамо.

„У мо-јој зе-мљи има 118 аме-рич-ко-атлан-ти-стич-ких вој-них ба-за! Го-во-ри ли вам то не-што? Зар за-и-ста ми-сли-те да смо ми сло-бод-на зе-мља и сло-бод-ни љу-ди? Чи-ни ли вам се и да-ље да је реч *оку-па-ци-ја* са-мо пре-ја-ка по-ли-тич-ка оце-на или пука пе-снич-ка сли-ка?” ка-же нам Уго Га-у-ден-ци.

ОПАКИ ОПИТ *IN VIVO*

Сва-ко-га мар-та до-бро-на-мер-ни стран-ци по-но-во од нас тра-же озбиљ-но си-сте-ма-ти-зо-ва-не по-дат-ке о ко-ји-ма у Ср-би-ји ни-је по-ли-тич-ки ко-рект-но рас-пи-ти-ва-ти се. Ме-ре-ња за-тро-ва-но-сти Ср-би-је и Цр-не Го-ре оси-ро-ма-ше-ним ура-ни-ју-мом, те-шким ме-та-ли-ма, опа-ким би-о-ло-шким и хе-мијс-ким сред-ства-ма (пи-ра-ле-ном, фо-зге-ном, бен-зо-лом, осло-бо-ђе-ним ге-но-ток-сич-ним и му-та-ге-ним отро-ви-ма...). Снимак стања вода, ваздуха, тла. Ег-закт-не по-дат-ке о стра-хо-ви-том по-ра-сту бро-ја кан-це-ро-ге-них обо-ље-ња, ма-пе њи-хо-вог ши-ре-ња, по-дат-ке о дра-ма-тич-ном по-ра-сту смрт-но-сти, об-ра-ђе-ну ста-ти-сти-ку по-ра-ста де-ге-не-ра-ци-је код одој-ча-ди, али и биљ-ног и жи-во-тињ-ског све-та.

„Про-тив ва-ше зе-мље, и ва-шег ши-рег европ-ског окру-же-ња, план-ски је во-ђен екс-пе-ри-мен-тал-ни рат са свим еле-мен-ти-ма ра-ди-о-ло-шко-ну-кле-ар-ног и хе-мијс-ко-би-о-ло-шког. Уме-сто да *зах-те-ва* по-моћ од це-лог све-та и пре-ду-зме нај-оп-се-жни-је мо-гу-ће ме-ре са-ни-ра-ња, пре све-га за-шти-те под-млат-ка на-ци-је, ва-ша вла-да – про-сто не-схва-тљи-во – све те на-ла-зе ко-ји те-шко оп-ту-жу-ју др-жи под кључ-чем, као стро-го по-вер-љи-ве, а ре-ал-не ре-зул-та-те ис-тра-жи-ва-ња ша-ље са-мо тај-ним слу-жба-ма оних ко-ји су вас бом-бар-до-ва-ли. Та-ко им омо-гу-ћа-ва да јефтино и прецизно су-ми-ра-ју ре-зул-та-те свог мон-стру-о-зног екс-пе-ри-мен-та *in vi-vo*
! Не-схва-тљи-во!” ка-же, у ре-дак-ци-ји „НА-ЦИ-ЈЕ”, ја-пан-ски струч-њак др Та-ши-ро Ја-ма-мо-то, наш гост, и гле-да нас у очи.

Шта ре-ћи? Об-ја-шње-ње за „не-схва-тљи-во”, за ту гор-ку ре-ал-ност жи-во-та срп-ске др-жа-ве у овом раздобљу, ба-нал-но је и не-при-хва-тљи-во за чо-ве-ка та-ко са-му-рај-ског име-на. **<**

НАЦИЈА ПРЕС

(Март 2006)